

NHÂN VẬT “XUỐNG CẤP” TRONG KỊCH CỦA SAMUEL BECKETT

Lê Thúy Hằng¹

TÓM TẮT

Samuel Beckett là một trong những nhà viết kịch có ảnh hưởng nhất của thế kỉ XX. Ông đã tạo ra kiểu nhân vật xuống cấp trong tác phẩm của mình. Đó là những con người bị thoái hóa hay suy giảm khả năng di chuyển, cử động hay cảm nhận bằng thị giác, thính giác. Hơn nữa, họ còn gặp phải những vấn đề về tinh thần, luôn phải sống trong cảnh lo âu và bất hạnh. Tình trạng khốn cùng của họ ngày càng trở nên bi đát bởi sự tồn tại của họ chỉ là kéo dài ngày tận thế. Nhân vật “xuống cấp” là một sáng tạo trên sân khấu của Beckett, thể hiện tư tưởng của nhà văn về một thế giới đổ vỡ, mất niềm tin và phương hướng.

Từ khóa: Samuel Beckett, nhân vật, xuống cấp, kịch.

1. ĐẶT VẤN ĐỀ

Samuel Beckett được công nhận là một trong những nhà văn, nhà viết kịch có ảnh hưởng nhất của thế kỉ XX. Ông là người gốc Ireland nhưng dành phần lớn thời gian cuộc đời sống tại Pháp. Ông sáng tác bằng cả hai thứ tiếng: tiếng Anh và tiếng Pháp. Năm 1996, Pintér Károky trong bài viết nghiên cứu về kịch Beckett, đã khẳng định: “Samuel Beckett thường được coi là nhà sáng tạo vĩ đại của sân khấu thế kỉ XX vì nhiều lí do và không còn nghi ngờ gì nữa, bởi hầu như không có một phương diện truyền thống nào mà ông không thách thức, đặt câu hỏi, giễu nhại hoặc phá hủy trong một hay nhiều vở kịch của ông. Thậm chí tính *bảo thủ* nhất trong các vở kịch của ông thiếu hầu hết mọi thứ như quy ước kịch truyền thống yêu cầu, bao gồm cốt truyện, các nhân vật được phân biệt bởi nét đặc trưng cá nhân, lời thoại có nghĩa và mạch lạc, một phần hiện thực, chủ đề được phơi bày, phát triển và (trong hầu hết các trường hợp) được giải quyết trong quá trình của hành động kịch. Thay vào đó, chúng ta đang phải đối mặt với những hình ảnh bị phân mảnh trong một thế giới trần trụi, trống rỗng, giả tạo một cách phi thực như trong một giấc mơ, hay đúng hơn, trong một cơn ác mộng” [5; tr.31].

Nhận định của Pintér Károky đã hé mở cho chúng ta về một kiểu nhân vật bị phân mảnh trong kịch của Samuel Beckett. Đó là những con người không nguyên phiên, bị “xuống cấp” cả về thể chất lẫn tinh thần. Nhân vật “xuống cấp” là một sáng

¹ Viện Việt Nam học và Khoa học phát triển, Đại học Quốc gia Hà Nội

tạo trên sân khấu của Beckett, thể hiện tư tưởng của nhà văn về một thế giới đổ vỡ, mất niềm tin và phương hướng. Vận dụng lý thuyết hậu hiện đại, bài viết này nghiên cứu về tình trạng “xuống cấp” của nhân vật trong kịch Samuel Beckett.

2. NỘI DUNG

Nhân vật xuống cấp được hiểu là sự thoái hóa hay suy giảm khả năng của con người. Họ không thể như người bình thường bởi mất đi những khả năng di chuyển, cử động hay cảm nhận bằng thị giác, thính giác về thế giới khách quan. Hơn nữa, họ còn gặp những vấn đề về tinh thần, luôn phải sống trong cảnh lo âu, sợ hãi và bất an.

2.1. “Xuống cấp” về cơ thể

Trong các vở kịch của Samuel Beckett, ta thấy xuất hiện nhiều nhân vật bị mù lòa, tàn tật, hạn chế khả năng di chuyển, vận động. Đó là Pozzo bị mù, Lucky bị điều khiển bởi Pozzo với sợi dây thừng buộc ở cổ và bị câm (*Trong khi chờ Godot*), Nell - Nagg nằm trong thùng rác, Hamm bị mù và ngồi xe lăn (*Tàn cuộc*), Winnie bị chôn ngang người bởi ụ đất (*Những ngày tươi đẹp*), mẹ May nằm liệt trên giường, chỉ có tiếng nói vọng ra (*Bước chân*)... Đúng như Nguyễn Thùy Linh nhận xét: “Sự xuống cấp của nhân vật xuất hiện ở rất nhiều tác phẩm của Beckett, thông qua những thân thể ngày càng hụt hơi và suy yếu” [6; tr.109].

Mù lòa là tình trạng suy giảm chức năng của thị giác, khiến con người khó (hay không thể) nhìn thấy các sự vật, hiện tượng xung quanh. Người Việt thường nói: “Giàu hai con mắt, khó đôi bàn tay”. Việc khuyết thiếu một bộ phận nào đó trên cơ thể đã là sự không may mắn, nếu là đôi mắt, đôi tay thì càng gặp nhiều khó khăn hơn nữa. Ở *Trong khi chờ Godot*, hồi 1 - ngày hôm trước, Pozzo mắt sáng và vẫn còn đủ sức để điều khiển Lucky bằng sợi dây thừng, nhưng đến hồi 2 - một ngày sau, Pozzo trở nên yếu ớt, ngã không tự đứng dậy được, và lúc này ông đã bị mù. Tại sao Pozzo lại mù và Lucky bị câm?

Vladimir: Tôi hỏi ông, có phải đẹp một cái thành lòa không?

Pozzo: Một hôm ta thức dậy thấy mình mù lòa như số phận vậy. (Sau một lát).
Đôi lúc ta thậm nghĩ, hay là mình vẫn còn đang ngủ.

Vladimir: Chuyện ấy xảy ra bao giờ?

Pozzo: Ta không biết.

Vladimir: Nhưng phải là sau chiều hôm qua...

Pozzo: Ông đừng hỏi. Người mù không có khái niệm về thời gian. (Sau một lát).
Những thứ gì thuộc về thời gian, họ đều không nhìn thấy.

Tại sao Lucky lại bị câm, trong khi ngày hôm trước hẳn ta còn tuôn ra cả tràng dài độc thoại vô nghĩa?

Vladimir: Hẳn câm từ bao giờ?

Pozzo (đột nhiên nổi cáu): Anh không chịu thôi cái trò đầu độc ta bằng những chuyện thời gian sao? Điên rồi! Bao giờ! Lúc nào! Một hôm, thế chưa làm anh bằng lòng sao? Một hôm giống như mọi hôm khác, hán ta bị câm, một hôm ta bị lừa, một hôm chúng ta thành điếc, một hôm chúng ta ra đời, một hôm chúng ta chết, cùng ngày đó, lúc đó, như thế anh chưa thấy đủ sao? (Điềm tĩnh hơn). Các cụ ấy cười lên một nắm mồ, mặt trời lóe lên một lát rồi trời lại tối đen. (Y giật dây). Đi!

(Trích dẫn *Trong khi chờ Godot* theo dịch giả Vũ Đình Phòng in trong *Tạp chí Văn học nước ngoài* [8].)

Sự lý giải của Pozzo về nguyên nhân tại sao ông ta mù lừa và Lucky bị câm điếc đã thể hiện rõ sự phi lý: *Một hôm ta thức dậy thấy mình mù lừa như số phận vậy*. Bỗng nhiên, một ngày, chúng ta trở nên như thế. Một ngày, Grego Samsa bỗng biến thành con bọ sống khổ sở trong nhà mình (*Biến dạng* - Kafka). Một ngày, Josep K. bỗng nhiên bị kết án dù chẳng có tội gì (*Vụ án* - Kafka). Hành trình đi tìm công lý lại càng khiến cho nhân vật trở nên có tội - một tội lỗi vô hình và khi chết K. nói “Như một con chó!”. Cái gì được so sánh với “con chó”? Là số phận của K.? Là cuộc đời? Hay là một thứ gì khác? Cùng rơi vào trạng thái phi lý của số phận, nhân vật của Kafka còn ít nhiều có ý thức chống lại, hay đi tìm công lý, còn nhân vật của Beckett mặc nhiên chấp nhận điều phi lý đó, chấp nhận số phận bi đát của mình.

Trong *Tàn cuộc*, Beckett đã để cho các nhân vật bị “xuống cấp” đến mức cùng cực: nhân vật Hamm không chỉ bị mù mà còn bị tàn tật, phải ngồi xe lăn, phụ thuộc vào Clov; Nagg và Nell - cha mẹ Hamm đã bị mất chân trong một vụ tai nạn xe ngựa. Họ nằm trong hai thùng rác đặt cạnh nhau, thỉnh thoảng nhô đầu ra đòi ăn bột. Ngay cả khi cố gắng để hướng về nhau, họ cũng gặp khó khăn.

Nagg: Em có thể nhìn anh không?

Nell: Khó khăn. Còn anh?

Nagg: Gì cơ?

Nell: Anh có thể nhìn em không?

Nagg: Khó khăn.

(Theo Samuel Beckett - *The Complete Dramatic Works* [1], người viết tạm dịch.)

Cả thị lực và thính lực của Nagg, Nell đều suy giảm, đúng như họ thừa nhận. Nhân vật rơi vào tình trạng bi đát cùng cực, không còn bộ dạng của con người, đến nỗi Hamm bức tức: “Làm sạch đồng rác rưởi này đi! Ném nó xuống biển”. Chúng ta không biết chuyện gì đã xảy ra khiến cho mối quan hệ gia đình của Hamm trở nên tồi tệ như vậy, cũng không biết tại sao Hamm lại bị tàn tật và bị mù, mà ta chỉ thấy nhân vật đay đọa nhau, quát mắng, cáu giận, làm khổ nhau. Cả Hamm và bố mẹ ông ta đều bị phụ thuộc vào Clov - người đầy tớ cần mẫn phục vụ họ. Nhưng ngay cả Clov cũng bị hạn chế về vận động bởi ông ta không thể ngồi, chân đau, đi lại khó khăn. Còn con chó của

Hamm cũng bị què một chân, thậm chí nó không phải là con chó thật. Đúng như Martin Esslin nhận xét: “Hamm tính trẻ con, ông ta chơi với con chó đồ chơi ba chân và ông ta đầy lòng thương hại bản thân. Clov phục vụ ông ta như là đôi mắt của Hamm. Bình thường, Clov bị sai khiến quan sát thế giới bên ngoài từ hai cửa sổ nhỏ phía cao trên tường. Cửa sổ bên tay phải nhìn ra vùng đất, cửa sổ bên tay trái hướng về biển. Nhưng thậm chí dòng chảy đã ngừng trôi” [4; tr.64].

Ở *Tàn cuộc*, tác giả đã đặt những mảnh ghép cuộc đời bất toàn bên cạnh nhau để xây dựng một thế giới đổ vỡ niềm tin trong không gian chật hẹp, tù túng. Đó là một thế giới không có sự sống (đến những hạt cây cũng không thể nảy mầm), chỉ có sự tàn tạ của những kiếp người đau khổ, bị phụ thuộc vào kẻ khác. Những kiếp người tàn đang đi đến hồi kết, họ chờ đợi cái chết đang đến gần để chấm hết cho số phận bi đát của mình, như Hamm nói: “Đủ rồi, đã đến lúc nó cũng kết thúc, trong căn phòng này”.

2.2. “Xuống cấp” về tinh thần

Bên cạnh sự “xuống cấp” về cơ thể là sự “xuống cấp” về tinh thần. Nhà nghiên cứu Lê Nguyên Cần đã nhận định: “Sự tiêu vong về mặt thể chất của các nhân vật song hành với sự xuống cấp về tinh thần” [2; tr.113]. Nếu sự “xuống cấp” về cơ thể tức là khiếm khuyết bộ phận nào đó trên cơ thể dẫn đến khó khăn trong sinh hoạt, phải phụ thuộc vào người khác thì “xuống cấp” về tinh thần là một dạng tâm hồn bị tổn thương khiến cho nhân vật luôn sống trong trạng thái bất an, day dứt và buông xuôi, ở mức độ khác, nhân vật bị giảm thiểu trí nhớ.

Trong *Tàn cuộc*, nhân vật có sự “xuống cấp” về cơ thể lẫn tinh thần, bởi vậy nhân vật sống trong cảnh hấp hối chờ đến ngày kết thúc. Trong *Bước chân*, May và giọng đàn bà (người mẹ) đối thoại với nhau, người mẹ nằm trên giường còn May không ngừng đi đi lại lại theo sơ đồ có sẵn, như một con rô - bốt trên sân khấu. May được miêu tả: “Tóc xám rối tung, áo choàng tả tơi nhếch nhác phủ kín hai bàn chân, kéo lê trên nền nhà”. Không gian vở kịch chỉ diễn ra trong phạm vi căn phòng và không thay đổi cảnh. Mẹ May khoảng 90 tuổi, May 40 tuổi. Vở kịch ám ảnh người đọc/người xem bởi bước chân đi lại không ngừng của May. Có điều gì đó khiến cô bất an như vậy? Tác giả đã xóa mờ lịch sử của nhân vật, chúng ta không biết May làm gì, cuộc sống của cô và mẹ cô như thế nào? Có chuyện gì đã xảy ra với họ? Chỉ biết rằng hẳn đã có chuyện gì đó không hay xảy ra khiến cho người mẹ trong lúc hấp hối đã thốt lên: “Tha lỗi cho mẹ... lần nữa. (Một lát. Giọng không lớn hơn.) Tha lỗi cho mẹ... lần nữa”. Giọng nói yếu ớt của người mẹ vẫn tiếp tục khẩn khoản:

V: (Đến vòng thứ ba) Liệu con sẽ không chấm dứt? (Đến vòng thứ tư) Liệu con sẽ không thôi nhắc lại nhắc tới mãi chuyện ấy?

May: Bất động đối diện với T.

May: Chuyện ấy?

V: *Tất cả chuyện ấy (một lát) Trong cái đầu khôn khổ của con (một lát). Tất cả chuyện ấy (một lát). Tất cả chuyện ấy.*

(Bản dịch *Bước chân* theo Hoàng Ngọc Biên, trang *tienvie.org* [9]).

Sử dụng những đoạn thoại ngắt quãng, với tần suất mười ba lần *một lát*, tác giả đã diễn tả sự hụt hơi của người mẹ già khôn khổ khi kể lại về chuyện ấy: “Nó không hề ra khỏi nhà từ thời con gái. Không hề ra khỏi nhà từ thời con gái! (*một lát*) Nó đâu rồi, người ta có thể tự hỏi (*một lát*).” Người mẹ có nhắc đến hồi bé May cần nghe tiếng bước chân gõ xuống nền nhà: “cử động thôi như thế không đủ, con cần nghe được tiếng bước chân gõ xuống nền nhà, cho dù tiếng có nhỏ đến mấy”. Yên lặng một lúc lâu, ánh đèn tắt, May bất động trong bóng tối. May cất tiếng nói:

Ít thời gian sau, đến khi tuồng như bà chưa bao giờ hiện hữu, chưa bao giờ có chuyện ấy, bà bắt đầu đi lang vãng. (*một lát*) Đêm đến. (*một lát*) Lên ra ngoài, khi đêm đến, và trong ngôi nhà thờ nhỏ, qua cánh cửa ở hướng bắc, lúc nào vào giờ ấy cũng khóa kín, và đi lang vãng, đi lui đi tới, đi lui đi tới, dài theo cánh tay cứu rỗi khôn khổ [9].

Càng đọc, chúng ta càng không biết thực sự đã xảy ra chuyện gì, khi quay ngược thời gian vào lúc Amy (tên thánh của đứa bé) không có mặt ở buổi cầu kinh. Không hiểu chuyện gì đã làm thay đổi một cô gái từ lúc thơ ấu đến khi trung niên không hề ra khỏi nhà và thường xuyên đi lang thang, đi tới đi lui? Vở kịch với dung lượng ngắn đã khắc họa nổi ám ảnh về *Bước chân*. Đó là bước chân lảo đảo của con người trong cuộc đời, tự giam cầm mình, sống mà như biến mất trong mắt người xung quanh. Đó là bước chân gây nên nỗi hoang mang cho mẹ May vì bà thường xuyên nghe nhắc tới nhắc lui câu chuyện (gì đó). Cũng như những vở kịch khác của Beckett, người tiếp nhận phải không ngừng đồng sáng tạo để tìm ra một cách hiểu cho riêng mình. Quá khứ mang một nỗi sợ khủng khiếp cho nhân vật, khiến cho họ không bao giờ nguôi ngoai và ám ảnh đến hơi thở cuối cùng.

Nếu như trong *Bước chân*, các nhân vật bị ám ảnh bởi chuyện gì đó đã xảy ra mà người đọc không thể biết được thì trong *Hài kịch*, bi kịch của các nhân vật lại có phần dễ đoán hơn. Nhân vật trong vở kịch là ba lọ hài cốt màu xám giống hệt nhau, trên mỗi lọ, đầu nhô ra, tên nhân vật được viết tắt theo ký hiệu chữ cái đầu tiên của từ trong Tiếng anh: W (woman 1, người đàn bà 1), W2 (woman 2, người đàn bà 2), M (man, người đàn ông). Xâu chuỗi lời nói của các nhân vật, chúng ta thấy nhân vật không nói với nhau, hướng về nhau mà dường như đang nói với một ai khác để trần tình về câu chuyện của mình. Có thể đây là một cuộc xung đột ở dưới địa ngục chăng? Xâu chuỗi lời nói của các nhân vật, người đọc có thể biết W1 là vợ, W2 là người tình, M là người chồng của W1 và người tình của W2. Mỗi quan hệ phức tạp của một người đàn ông với hai người đàn bà này được thể hiện qua các lượt lời luân phiên hoặc đồng thời với nhau. Dù cho hai người đàn bà cố gắng giành sự quan tâm của người đàn ông nhưng với M “tất cả chỉ là trò chơi”.

Cả W1, W2 đều thất vọng và đau khổ. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra kết thúc cuộc sống của cả ba người để giờ đây trên sân khấu ba hài cốt thì nhau kể về nỗi đau khổ dày vò tâm cam họ. Rút cục, họ cũng chỉ là những thân ma bất hạnh dù ở ngay cạnh nhau.

Sự xuống cấp về tinh thần không chỉ là nỗi đau tâm hồn bị dày vò, nhức nhối mà còn biểu hiện bởi trạng thái suy giảm trí nhớ của các nhân vật. Thế giới của Beckett phần lớn là những người già, cô đơn, bệnh tật. Vì sao Beckett lại lựa chọn kiểu nhân vật này? Đó là bởi những người già là người đã trải qua thăng trầm cuộc đời, khi bước sang nửa bên kia cuộc sống, họ có một điểm dừng để quay lại, nhìn về quá khứ. Do đó, Beckett lựa chọn kiểu nhân vật này hoàn toàn phù hợp để diễn tả sự “xuống cấp” về tinh thần của họ.

Ở *Trong khi chờ Godot*, chỉ có Vladimir nhớ được sự kiện xảy ra của ngày hôm trước còn Estragon không nhớ gì cả thời gian lẫn địa điểm. Bởi ngày nào cũng là những ngày giống như nhau, như nhân vật giận dữ thốt lên: “Nhận ra ấy à? Có thứ gì mà tao phải nhận ra kia chứ? Cả cuộc đời, tao chỉ toàn kéo lê giữa túng đỏi, vậy mà mày còn muốn tao nhớ lại chuyện này chuyện nọ hay sao! (*Nhìn quanh*) Mày nhìn hộ tao cái cảnh dơ dáy này! Tao chưa bao giờ thoát khỏi cảnh thảm hại kiểu như thế này”. Ngay cả Pozzo và cậu bé đưa thư cũng không nhớ sự kiện của ngày hôm qua, Lucky ở hồi 2 bị câm.

Với Winnie trong *Những ngày tươi đẹp*, bên cạnh trạng thái lún sâu dần của nhân vật trong ụ đất là tình trạng suy giảm trí nhớ. Bà không nhớ rõ cái túi, cái ô Willie tặng trong dịp nào ngày nào, câu chuyện liên quan đến ông Shower hay Cooker. Chính Winnie đã thừa nhận: “Em cho rằng điều này đã xảy ra trước đây, mặc dù em không thể nhớ lại nó”. Trong *Giai điệu cũ*, hai ông già gặp lại nhau và trò chuyện. Trong câu chuyện của họ, nhiều lần họ tranh cãi vì sự nhớ nhầm chi tiết nào đó. Gormas nhớ chiếc xe đầu tiên ông nhìn thấy là Pic-pic, Cream cải chính là chiếc Dee Dyan. Gormas còn nhớ nhầm cả đơn vị mình đóng quân, Cream phải nhắc. Có vẻ Cream nhớ tốt hơn Gormas. Nhưng sự thật thì ngay cả Cream cũng không nhớ tuổi của mình, lúc thì ông bảo “tôi đang sang bảy mươi sáu” lúc ông lại bảo “tám mươi ba năm nhìn ánh sáng”.

Vấn đề đặt ra là tại sao Beckett lại xây dựng kiểu nhân vật “xuống cấp” trong kịch? Để trả lời câu hỏi này, người viết lý giải từ những lý do sau. Thứ nhất, xuất phát từ thời đại Beckett đang sống. Đó là một thế giới đổ vỡ niềm tin, mất phương hướng khi mà nhân loại vừa trải qua hai cuộc đại chiến. Con người bước ra từ đống đổ nát, hoang tàn của chiến tranh với tâm lý hoang mang, lo sợ và đối diện với cuộc sống trì đọng, khốn khổ, không có lối thoát. Thứ hai, xuất phát từ tư tưởng, quan điểm của Samuel Beckett chịu ảnh hưởng chủ nghĩa hiện sinh. Dưới con mắt của các nhà hiện sinh, con người đang sống trong một thế giới vô nghĩa và phi lý, do đó họ rơi vào tình trạng mất phương hướng và hoàn toàn vô vọng. Chính vì thế, để diễn tả nỗi đau của con người sống trong thời đại “Chúa đã chết”, Beckett xây dựng những nhân vật bị “xuống cấp”, suy giảm đến

tận cùng những khả năng của cơ thể và tinh thần. Cuộc sống của họ chỉ là kéo dài ngày “tàn cuộc”, mong chờ Godot đến dù biết rằng Godot sẽ không đến.

3. KẾT LUẬN

Sự “xuống cấp” của nhân vật được Beckett đặc tả qua những khiếm khuyết về cơ thể và tinh thần. Nhân vật không thể nghe nói, không thể di chuyển, và bị phụ thuộc vào người khác. Tình trạng khốn cùng của họ ngày càng trở nên bi đát hơn bởi sự tồn tại của họ chỉ là kéo dài ngày tận thế. Họ bình thần chờ đợi sự *Tàn cuộc* như một kết thúc cho cuộc đời không khác gì địa ngục. Việc xây dựng các nhân vật bị tha hóa, xuống cấp đã giúp Beckett tái hiện lại thế giới đau khổ của kiếp nhân sinh mà con người phải đối mặt từ ngày này sang ngày khác.

TÀI LIỆU THAM KHẢO

- [1] Beckett, Samuel (1986), *Samuel Beckett - The Complete Dramatic Works*, Faber and Faber Limited, UK.
- [2] Lê Nguyên Cẩn (2007), *Kịch phi lý trong văn học Phương Tây thế kỉ XX*, Đề tài nghiên cứu khoa học cấp Bộ, Đại học Sư phạm Hà Nội.
- [3] Nguyễn Văn Dân (2002), *Văn học phi lý*, Nxb. Văn hóa Thông tin, Hà Nội.
- [4] Esslin, Martin (2001), *The Theatre of the Absurd*, 3rd edition, Vintage, USA.
- [5] Károky, Pintér (1996), “Coherence of incongruity: Beckett’s dramatic structure”, *Hungarian Journal of English and American Studies (HJEAS)*, Vol. 2, No. 2, Irish Drama Issue, pp. 31-43
- [6] Nguyễn Thùy Linh (2016), *Samuel Beckett và sự cách tân kịch Pháp thế kỉ XX*, Nxb. Đại học Quốc gia Hà Nội.
- [7] Nhiều tác giả (1998), *Văn học phương Tây*, Nxb. Giáo dục Việt Nam, Hà Nội.
- [8] Samuel Beckett (1997), *Trong khi chờ Godot* (Vũ Đình Phòng dịch), Tạp chí Văn học nước ngoài, số 3/1997.
- [9] Samuel Beckett, *Bước chân* (Hoàng Ngọc Biên dịch), [http:// tienve.org/home/stage/viewStage.do?action=viewArtwork&artworkId=4636](http://tienve.org/home/stage/viewStage.do?action=viewArtwork&artworkId=4636)

DEGRADED CHARACTERS IN SAMUEL BECKETT’S PLAYS

Le Thuy Hang

ABSTRACT

Samuel Beckett is one of the most influential playwrights of the twentieth century. He created the “degraded” characters in his work. These are people who are disabled

in terms of moving, feeling or hearing. In addition, they also have mental problems and always live in anxiety and unhappiness. Their misery is getting more and more tragic because their existence is like lengthening the doomday. The “degraded” character is a creation by Beckett for the stage, expressing the writer's thoughts of a broken world, a loss of faith and direction.

Keywords: *Samuel Beckett, character, degradation, play.*